

ZMĚNA ZAKLÁDACÍCH SMLUV EU
-
ZAVEDENÍ EVROPSKÉHO
MECHANISMU STABILITY

JUDr. Daniela Dupláková
Ing. Marcela Cupalová, Ph.D.

Studie č. 3.097

leden 2011

Obsah:

Změna základacích smluv EU	2
Projednávání na evropské úrovni	2
Projednávání Poslaneckou sněmovnou podle jejího jednacího řádu	3
Evropský mechanismus stability	8
Předběžný časový harmonogram	11

Smlouva o Evropské unii ve znění Lisabonské smlouvy (dále jako SEU), jež vstoupila v platnost dne 1. prosince 2009, v čl. 48 odst. 6 nově upravuje možnost zjednodušeného přijímání změn části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie ve znění Lisabonské smlouvy (dále jako SFEU). V současné době je na evropské úrovni projednáván první návrh změny SFEU, jenž má být uskutečněn prostřednictvím zjednodušeného postupu. Impulsem k této změně byla snaha o zajištění finanční stability členských států Evropské unie, které jsou zároveň součástí eurozóny (Evropský mechanismus stability).

Změna základacích smluv EU

Projednávání na evropské úrovni

Možnost změny smluvního rámce Evropské unie byla poprvé zmíněna v závěrech Evropské rady¹, jež se konala ve dnech 28. a 29. října 2010. Na tomto zasedání se účastníci shodli na potřebě zavedení stálého krizového mechanismu, jehož cílem bude zajištění finanční stability eurozóny jako celku. Součástí závěrů bylo také pověření předsedy Evropské rady k zahájení konzultací ohledně úpravy Smlouvy s jednotlivými členy Evropské rady.

Tato problematika byla dále diskutována na následujícím zasedání Evropské rady² konaném ve dnech 16. a 17. prosince 2010. Na tomto zasedání se členské státy Evropské unie definitivně shodly na potřebě pozměnění SFEU. Tato změna má umožnit členským státům eurozóny zavést stálý mechanismus pro zajištění finanční stability eurozóny jako celku, tzv. evropský mechanismus stability. Evropská rada se neformálně na tomto zasedání rozhodla, že ke změně Smlouvy bude použito tzv. zjednodušeného postupu pro přijímání změn, jenž je upraven v čl. 48 odst. 6 dále jako SEU. Jedná se o Lisabonskou smlouvou nově zavedený postup pro přijímání změn. Součástí závěrů je také nástin časového harmonogramu, podle

¹ Komplettní znění závěrů Evropské rady je dostupné na:
<http://register.consilium.europa.eu/pdf/cs/10/st00/st00025-re01.cs10.pdf> [22. prosince 2010]

² Úplné znění závěrů Evropské rady je dostupné na:
<http://register.consilium.europa.eu/pdf/cs/10/st00/st00030.cs10.pdf> [22. prosince 2010]

něhož by následující konzultace a konkrétní kroky měly probíhat. Podle tohoto harmonogramu by mělo být rozhodnutí Evropské rady podle čl. 48 odst. 6 věta druhá SEU formálně přijato v březnu 2011. Do tohoto data by měly proběhnout konzultace s dotčenými orgány. Následně by do konce roku 2012 mělo dojít k dokončení vnitrostátních schvalovacích postupů navazujících na uvedené rozhodnutí Evropské rady tak, aby rozhodnutí mohlo vstoupit v platnost dne 1. ledna 2013. Součástí závěrů Evropské rady, jako jeho příloha I, je také návrh rozhodnutí, kterým se mění článek 136 SFEU, pokud jde o mechanismus stability pro členské státy, jejichž měnou je euro.

Článek 48 odst. 6 SEU obsahuje úpravu tzv. zjednodušeného postupu pro přijímání změn Smluv. Podle této úpravy může vláda každého členského státu, Evropský parlament nebo Komise předložit Evropské radě návrhy na změnu ustanovení části třetí SFEU. Tato možnost je však omezena pouze na změnu těch ustanovení, která se týkají vnitřních politik a činností Evropské unie, tj. čl. 26 – 197 SFEU. K přijetí rozhodnutí, jenž by pozměňovalo ustanovení části třetí SFEU, je potřeba jednomyslnosti v Evropské radě, která rozhoduje po konzultaci s Evropským parlamentem a Komisí. V oblastech institucionálních změn v měnové oblasti také ještě navíc po konzultaci s Evropskou centrální bankou. Nicméně podle tohoto ustanovení vstoupí rozhodnutí Evropské rady v platnost až po jeho schválení členskými státy, jenž proběhne v souladu s národní úpravou platnou v jednotlivých členských státech Evropské unie. Z uvedeného vyplývá, že je ponecháno v pravomoci jednotlivých členských států Evropské unie, aby si samy upravily svoji vlastní vnitrostátní schvalovací proceduru.

Navrhovaná změna SFEU doplňuje čl. 136 SFEU o třetí odstavce, jehož navrhované znění je: *„členské státy, jejichž měnou je euro, mohou zavést mechanismus stability, který bude aktivován v případech, kdy to bude nezbytné k zajištění stability eurozóny jako celku. Poskytnutí jakékoli požadované finanční pomoci v rámci tohoto mechanismu bude podléhat přísné podmíněnosti“*.

Projednávání Poslaneckou sněmovnou podle jejího jednacího řádu

Jednací řád Poslanecké sněmovny³ stanovuje dvě fáze kontroly vlády při realizaci zjednodušeného postupu pro přijímání změn podle čl. 48 odst. 6 SEU. V prvním případě se jedná o uskutečňování tzv. kontroly *ex ante*, tj. prostřednictvím vyslovení předchozího souhlasu Sněmovny podle § 109i písm. b) jednacího řádu. Bez vyslovení tohoto souhlasu

---

Práce slouží výhradně pro poslance a senátory Parlamentu České republiky. Zveřejňování je možné jen se souhlasem Parlamentního institutu a autora.

Sněmovnou nelze za Českou republiku vyslovit při hlasování v Evropské radě souhlas při rozhodování podle čl. 48 odst. 6 SEU. Udělení předchozího souhlasu má zejména vnitrostátní účinky, na evropské úrovni se projeví až zprostředkovaně.

Průběh projednávání týkající se vyslovení předchozího souhlasu je upraven prostřednictvím § 109j a § 109k jednacího řádu. Podle těchto ustanovení je vláda České republiky povinna předložit návrh na vyslovení předchozího souhlasu Sněmovny bez zbytečného odkladu, čímž umožní jeho včasné projednání, přičemž tak učiní nejpozději v den oznámení návrhu rozhodnutí orgánu Evropské unie národním parlamentům, a to podle stanoveného postupu. Vláda návrh předloží spolu se současným zněním dotčených ustanovení, s vyznačením navrhovaných změn a doplnění. Dále je vláda povinna předložit svoje stanovisko k návrhu rozhodnutí orgánu Evropské unie a ke změnám, které takový návrh obsahuje. Návrh vláda předkládá předsedovi Poslanecké sněmovny.

Je otázkou, jak bude návrh na vyslovení souhlasu Poslanecké sněmovny vládou formulován. Jestli bude vždy formulován jako návrh na vyslovení předchozího souhlasu, a to i v případě, že vláda má k návrhu nesouhlasné stanovisko, nebo jej vláda bude předkládat například jako návrh na vyjádření či návrh na vzetí na vědomí Poslaneckou sněmovnou, nebo zvolí jinou formu. Nicméně na základě výkladu § 109i jednacího řádu, jenž uvádí, že: „*bez předchozího souhlasu Sněmovny nelze za Českou republiku vyslovit při hlasování souhlas....*“, by se mělo vždy jednat o návrh na vyslovení předchozího souhlasu. V případě, že obě komory vysloví souhlas s návrhem vlády (tj. udělí vládě tzv. předchozí souhlas před hlasováním v Evropské radě), je poté již jen na rozhodnutí vlády, jestli s návrhem na změnu Smluv na zasedání Evropské rady bude souhlasit či nikoliv. Ovšem v případě, že Poslanecká sněmovna nevysloví s návrhem vlády souhlas, je vláda tímto rozhodnutím vázána a nemůže vyslovit při hlasování v Evropské radě souhlas. Tento názor je zároveň podpořen ve zvláštní části důvodové zprávy k sněmovnímu tisku č. 742, jenž obsahuje novelu jednacího řádu v souvislosti se vstupem Smlouvy o fungování Evropské unie ve znění Lisabonské smlouvy v platnost, jež uvádí, že „*i v případě, že obě komory předchozí souhlas udělí, není tím založena povinnost vlády (exekutivy) vyslovit při hlasování v orgánech Evropské unie s návrhy rozhodnutí souhlas*“. Je potřeba ještě zmínit případ, který jednací řád Poslanecké sněmovny opomíná, a to možnost, kdy se Sněmovna nebude návrhem na vyslovení souhlasu vůbec zabývat. V tomto případě vláda nemůže souhlas na jednání Evropské rady vyslovit, a tím dojde k zablokování projednání dotčeného návrhu na evropské úrovni.

---

³ Zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů.

Poté, co vláda předloží návrh na vyslovení předchozího souhlasu předsedovi Sněmovny, jej předseda neprodleně doručí všem poslancům a přikáže výboru pro evropské záležitosti návrh projednat, přičemž mu k tomu stanoví přiměřenou lhůtu, která však nesmí být kratší než pět dnů. Výbor pro evropské záležitosti návrh vlády projedná a přijme usnesení, v němž doporučí, zda Sněmovna má k návrhu vyslovit předchozí souhlas. Usnesení je následně předloženo předsedovi Poslanecké sněmovny a doručeno všem členům komory spolu s oponentní zprávou, v případě že byla přijata, a to minimálně 24 hodin před zahájením projednávání návrhu na vyslovení předchozího souhlasu ve Sněmovně. Jednací řád v § 109j odst. 5 výslovně stanovuje, že: „*návrh vlády lze ve Sněmovně projednat i v případě, že výbor ve stanovené lhůtě usnesení nepřijme*“. Podle jednacího řádu předseda Sněmovny zařadí návrh vlády na pořad nejbližší schůze Sněmovny nebo k jeho projednání svolá novou schůzi tak, aby umožnil včasné projednání návrhu. Plénum o návrhu rozhoduje bez zbytečného odkladu. Výše uvedené lhůty týkající se projednávání návrhu vlády Poslaneckou sněmovnou jsou pouze pořádkové, a proto jejich nedodržení nemá za následek vznik právní fikce souhlasného rozhodnutí komory. Jednací řád prostřednictvím § 109k stanovuje úpravu procedury projednávání návrhu vlády v plénu Poslanecké sněmovny. Podle jednacího řádu se koná pouze jediná rozprava, tj. neprobíhá nejdříve rozprava obecná a následně podrobná. V rozpravě k danému návrhu je možné podat pouze návrh na zamítnutí nebo na odročení jeho projednávání. Po ukončení rozpravy Sněmovna nejprve hlasuje o podaném návrhu na zamítnutí, v případě že takový návrh podán nebyl nebo byl zamítnut, Sněmovna se usnese zda s předloženým návrhem vyslovuje tzv. aktivní souhlas podle čl. 39 odst. 2 Ústavy. V případě, že by Poslanecká sněmovna nevyslovila s návrhem vlády souhlas, resp. by tento návrh zamítla, tak by následně vláda nemohla vyslovit souhlas s návrhem rozhodnutí v rámci Evropské rady. Povinností předsedy Poslanecké sněmovny je po projednání návrhu plénem bezodkladně informovat o výsledku projednávání vládu a také předsedu Senátu.

Problematickým bodem vyslovení předchozího souhlasu může být vymezení případů, kdy je vláda povinna žádat Poslaneckou sněmovnu o vyslovení předchozího souhlasu. V případě striktního úzkého gramatického výkladu § 109i jednacího řádu, by vláda měla předložit návrh na vyslovení předchozího souhlasu pouze tehdy, kdy s návrhem plánuje na jednání Evropské rady vyslovit souhlas. V případě, že vláda má v plánu vyjádřit nesouhlas na jednání Evropské rady, tak nemusí při použití úzkého gramatického výkladu žádat o vyslovení předchozího souhlasu Poslaneckou sněmovnu. Tento postup by se uplatnil rovněž tehdy, pokud by se vláda hodlala hlasování v Evropské radě zdržet. Pokud vláda s návrhem nesouhlasí nebo se

hlasování zdrží, nevyplývá při úzkém gramatickém výkladu jednacního řádu její explicitní povinnost žádat o předchozí souhlas.

Tento striktní gramatický výklad, podle něhož je vláda povinna žádat Poslaneckou sněmovnu pouze v případě jejího aktivního souhlasu na jednání Evropské rady, však není jediný možný. Ze zvláštní části důvodové zprávy je možné vyčíst také jiný účel komentovaného ustanovení, a to, že vláda obligatorně předkládá návrh na vyslovení předchozího souhlasu Poslanecké sněmovně. Ze zvláštní části důvodové zprávy: *„obecně ve vztahu ke všem návrhům rozhodnutí podle § 109i platí, že návrh na vyslovení předchozího souhlasu by vláda měla Sněmovně předkládat vždy - není ponecháno na uvážení vlády, zda takový návrh předloží.“* Z uvedeného lze usoudit, že záměrem tvůrce zákona bylo, aby vláda předkládala návrh na vyslovení předchozího souhlasu povinně, a to i v případě, že s návrhem rozhodnutí o změně všech nebo části ustanovení části třetí SFEU nesouhlasí, nebo se hlasování zdrží. V případě použití účelového výkladu existují dvě možnosti. První možností je, že vláda musí návrh o vyslovení předchozího souhlasu předkládat Poslanecké sněmovně jen tehdy, kdy hodlá vyslovit s návrhem na zasedání Evropské rady souhlas, nebo kdy se hodlá hlasování zdržet. Druhou možností je, že vláda musí návrh předkládat obligatorně vždy, i když nechce pro změnu hlasovat. Autorka této studie se přiklání k nejextenzivnějšímu výkladu, tj. že vláda musí předkládat návrh na vyslovení předchozího souhlasu vždy, když se o něm má na zasedání Evropské rady rozhodovat. Tento výklad logicky navazuje na ústavní zakotvení odpovědnosti vlády vůči Poslanecké sněmovně podle čl. 68 odst. 1 Ústavy. Jedná se o oblast „důvěry“ Poslanecké sněmovny vůči vládě. Vláda může požádat Poslaneckou sněmovnu o vyslovení důvěry (čl. 71 Ústavy) nebo naopak Poslanecká sněmovna jí může vyslovit nedůvěru (čl. 72 Ústavy).

Jak je již výše zmíněno, rozhodnutí přijaté podle čl. 48 odst. 6 SEU vstoupí v platnost až po ukončení vnitrostátního schvalovacího procesu ve všech členských státech EU. Pro Poslaneckou sněmovnu je tento schvalovací proces upraven v § 109l jednacního řádu, jenž upravuje vyslovení souhlasu Sněmovny s rozhodnutím Evropské rady o změně ustanovení části třetí SFEU. Jedná se tedy o druhou fázi kontroly vlády při realizaci čl. 48 odst. 6 SEU (*ex post*) následující po rozhodnutí Evropské rady. Podle § 109l odst. 1 jednacního řádu: *„ke schválení rozhodnutí Evropské rady podle čl. 48 odst. 6 Smlouvy o Evropské unii o změně ustanovení části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie je třeba souhlasu Sněmovny“*, tj. po přijetí rozhodnutí Evropské rady musí Poslanecká sněmovna souhlas ještě jednou potvrdit.

Návrh na vyslovení souhlasu s rozhodnutím Evropské rady předkládá Poslanecké sněmovně vláda. Návrh je doprovázen v dané době platným zněním dotčené části SFEU s vyznačením navrhovaných změn a doplnění. V tomto případě jednací řád stanovuje, že pro projednání návrhu vlády ve Sněmovně, se obdobně použijí ustanovení určená k projednávání mezinárodních smluv (§ 109l odst. 2 věta třetí), jelikož se jedná o atypicky sjednanou mezinárodní smlouvu. Projednání návrhu ve Sněmovně by tedy mělo probíhat jako při schvalování běžných mezinárodních smluv (čl. 49 Ústavy), tj. podle čl. 39 odst. 2 Ústavy (k ratifikaci je potřeba prosté většiny). Projednávání mezinárodních smluv je upraveno prostřednictvím § 108 a § 109 jednacího řádu.

Problematickým bodem může být stanovení hlasovací většiny potřebné ke schválení rozhodnutí Evropské rady v případě, že by tyto změny mohly být kvalifikovány jako změny, které lze podřadit úpravě obsažené v čl. 10a odst. 1 Ústavy. Jedná se o oblast transferu pravomocí (tj. případ, kdy změnou Smluv dochází k přesunu pravomocí mezi Českou republikou a Evropskou unií), a tudíž by v takovém případě k ratifikaci byla nezbytná třípětinová většina všech poslanců podle čl. 39 odst. 4 Ústavy. Je však nutno uvést, že v čl. 48 odst. 6 SEU je explicitně stanoveno, že: *„rozhodnutí podle druhého pododstavce nesmí rozšířit pravomoci svěřené Unii Smlouvami“*. Tedy pokud jsou změny uskutečňovány zjednodušeným postupem podle čl. 48 odst. 6 Smlouvy o Evropské unii, nemělo by se nikdy jednat o změny rozšiřující pravomoci EU. Z uvedeného vyplývá, že potom k souhlasu s návrhem není potřeba tento návrh vlády podřadit režimu podle čl. 10a odst. 1 Ústavy, pokud je česká interpretace toho, zda se o přenos pravomocí jedná či nikoliv, v souladu s interpretací na úrovni EU. Tento názor sdílí také předkladatel novely jednacího řádu, jenž ve zvláštní části důvodové zprávy k této novele uvádí, že *„posouzení charakteru smluvních změn z pohledu ústavního pořádku České republiky je výhradně vnitrostátní záležitostí“*.

Povinnost informovat vládu a předsedu Senátu je stejná jako při projednávání návrhu vlády na vyslovení předchozího souhlasu Sněmovny podle §109i písm. b).

Evropský mechanismus stability

Nedávné události spojené s krizí ukázaly, že finanční problémy jednoho státu eurozóny mohou rychle ohrozit makroekonomickou stabilitu celé eurozóny, protože ekonomiky států eurozóny jsou výrazně propojené. Země eurozóny proto začaly krátce po vypuknutí ekonomické krize diskutovat o nutnosti zlepšení regulace finančních trhů a toto téma se pravidelně projednávalo na jednáních jednotlivých formací Rady (zejména ECOFIN) i na Evropské radě. Nakonec se země náležící do eurozóny rozhodly podniknout rozhodnou a koordinovanou akci, aby byla v případě nutnosti zajištěna finanční stabilita eurozóny jako celku a aby bylo možné vrátit ji k udržitelnému růstu.

9. května 2010 byl na základě rozhodnutí Rady ECOFIN zeměmi eurozóny založen Evropský nástroj finanční stability (dále EFSF). EFSF má sídlo v Lucemburku, je vlastněn státy eurozóny a má fungovat tři roky, tj. do 30. června 2013 (s možným prodloužením pro ukončení všech operací). Jde tedy o dočasný nástroj. Cílem tohoto mechanismu je chránit finanční stabilitu EMU, a sice formou poskytování dočasné finanční pomoci členům eurozóny, kteří se dostanou do potíží s likviditou. Finanční pomoc poskytuje EFSF spolu s Evropským mechanismem finanční stabilizace a Mezinárodním měnovým fondem (MMF). Pomoc je poskytována na základě přísného programu ekonomické a finanční konsolidace, která musí být daným státem implementována a stát musí také do budoucna zajistit udržitelnost dluhu.

EFSF získává prostředky emisemi obligací a dalších dluhových instrumentů na kapitálovém trhu. Administrativní podporu mu zajišťuje německá společnost Bundesrepublik Deutschland – Finanzagentur GmbH a Evropská investiční banka. Emise dosahují výše 440 mld. EUR. Garantovány jsou členskými zeměmi eurozóny. Jednotlivé země se podílejí proporcionálně podle kritéria podílu na splaceném kapitálu ECB. Právě díky těmto státním garancím má EFSF velmi dobré kreditní hodnocení od všech hlavních ratingových agentur (Standard Poor's a Fitch mu přidělily hodnocení AAA, Moody's Aaa).

Jak již bylo zmíněno výše, EFSF je pouze dočasným nástrojem, říjnová Evropská rada se proto shodla na nutnosti založení stálého krizového mechanismu k zajištění finanční stability eurozóny jako celku. Ministři Euroskupiny se shodli na vytvoření Evropského mechanismu stability (ESM), který má vycházet z výše popsaného Evropského nástroje finanční stability.

Také účel Evropského mechanismu stability je v podstatě stejný – zajišťovat balíčky finanční pomoci členům eurozóny, a sice za striktních podmínek, podle kterých funguje i současný EFSF. Pomoc má být poskytována teprve po přísné analýze udržitelnosti provedené Evropskou komisí a Mezinárodním měnovým fondem ve spolupráci s Evropskou centrální bankou (ECB) a bude o ní jednomyslně rozhodovat Euroskupina. V mimořádném případě, kdy by se země stala insolventní, bude muset vyjednat rozsáhlý restrukturalizační plán s věřiteli v soukromém sektoru a v souladu s praxí Mezinárodního měnového fondu.

ESM má doplnit nový rámec posílené ekonomické governance, usilující o efektivní a přísný ekonomický dohled zaměřený na prevenci, a má za úkol podstatně snížit pravděpodobnost vzniku další krize. Pravidla ESM mají zajišťovat také účast soukromých věřitelů plně konsistentní s politikou MMF. Ve všech případech – za účelem ochrany daňových poplatníků – budou ovšem soukromé nároky podřízené veřejným. Půjčka ESM bude mít preferenční status, podřízený pouze půjčkám MMF.

K usnadnění celého procesu byly do mechanismu ESM zahrnuty standardizované kolektivní akční podmínky (CACs). Tyto CACs budou konzistentní s těmi, které přijaly Spojené státy a Velká Británie po přijetí Zprávy G10 o CACs. Tyto podmínky umožňují věřitelům schválit kvalifikovanou většinou rozhodnutí o právně závazné změně podmínek plateb v případě, že je dlužník neschopný platit (pozastavení, prodloužení splatnosti, snížení úroků).

Členské státy se také mají snažit o prodloužení splatnosti jejich nových dluhopisů ve střednědobé, aby se vyhnuly problémům s refinancováním. Celková efektivnost systému bude vyhodnocena Komisí spolu s ECB v roce 2016.⁴

Prosincový summit Evropské rady došel k závěru, že aby členské státy mohly zavést stálý mechanismus pro zajištění finanční stability eurozóny jako celku (evropský mechanismus stability), musí být adekvátním způsobem změněna Smlouva o fungování Evropské unie. ESM má nahradit jak Evropský nástroj finanční stability tak i Evropský mechanismus finanční stabilizace, které zůstanou v platnosti do června 2013. Tento mechanismus má

---

⁴ Financial Times: Statement of the Eurogroup, 28.11.2010, <http://ftalphaville.ft.com/blog/2010/11/28/418321/introducing-the-european-stability-mechanism/>, (cit. 10. 1.2010).

zajistit stabilitu eurozóny jako celku, proto se Evropská rada shodla na tom, že k tomuto účelu již nebude potřeba čl. 122 odst. 2 SFEU a neměl by proto ani být k tomuto účelu používán.⁵

Celý proces vyřizování žádosti o pomoc v rámci mechanismu ESM bude probíhat tak, že členský stát požádá o pomoc, poté probíhají jednání s Evropskou komisí a Mezinárodním měnovým fondem o podobě stabilizačního programu, který musí také jednomyslně schválit ministři financí eurozóny (tzv. Euroskupiny). Poskytování pomoci je vázáno na plnění náročných podmínek upravených v dokumentu „Memorandum of Understanding“. Součástí dohody jsou i úrokové podmínky, za kterých je pomoc poskytována – k tržní referenční sazbě je v praxi obvykle připočítávána přírážka v rozsahu 300 – 400 bazických bodů v závislosti na době splatnosti půjčky. Dále je také připočítáváno 50 bazických bodů jako servisní poplatek. Součástí rámce vytvořeného na ochranu finanční stability v zemích EU je také tzv. „Evropský mechanismus finanční stabilizace“ (European Financial Stabilisation Mechanism – ESFM), který opravňuje Evropskou komisi mobilizovat finanční prostředky až do výše 60 mld. EUR se zárukou rozpočtu EU. Mezinárodní měnový fond přislíbil přispět částkou 250 mld. EUR. Tento „obranný val“ na podporu finanční stability eurozóny tak v současnosti dosahuje objemu 750 mld. EUR.⁶

---

⁵ Conclusions of European Council 16. – 17. December 2010.

⁶ Tento objem prostředků nezahrnuje pomoc pro Řecko. Řecku byla poskytnuta speciální podpora, která měla podobu dvoustranných půjček od členů eurozóny ve výši 110 mld. EUR.

Předběžný časový harmonogram

1. prosince 2009	vstup Smlouvy o fungování Evropské unie ve znění Lisabonské smlouvy v platnost
28. a 29. října 2010	zasedání Evropské rady - v závěrech se poprvé objevila možnost změny smluvního rámce EU
16. a 17. prosince 2010	zasedání Evropské rady – shoda členských států EU na potřebě pozměnění Smlouvy o fungování Evropské unie ve znění Lisabonské smlouvy
do března 2011	vyslovení předchozího souhlasu Poslaneckou sněmovnou (§ 109i jednacího řádu)
březen 2011	rozhodnutí Evropské rady podle čl. 48 odst. 6 SEU
do konce roku 2012	dokončení vnitrostátních schvalovacích postupů (v Poslanecké sněmovně podle § 109l jednacího řádu – vyslovení souhlasu Sněmovny s rozhodnutím Evropské rady)
1. ledna 2013	vstup rozhodnutí Evropské rady v platnost